

பெரியார்யல் நோக்கல் நற்றிணை

முனைவர் மு.சு.கண்மணி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி, தேவகோட்டை

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

நற்றிணைப் பாடல்கள் எழுதப்பட்ட காலச் சூழலும், மக்கள் வாழ்நிலையும் காலத்தால் முந்தியது. மிகவும் பழமையானது. அவ்வாறிருக்க தற்காலத்தில் எழுந்துள்ள மக்கள் எழுச்சி சிந்தனைகளான இசங்கள் 19, 20ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவை. இருப்பினும் எல்லா 'இசங்கள்' தோன்றுவதற்கு முன்பே 'புத்தர்' மனிதநேயக் கொள்கைகளை அனைத்து மக்களுக்காக உருவாக்கி மக்களிடையே சென்றடையச் செய்தார். அது புத்திசமாக உருவானது. எல்லா வகை இசங்களும் சொல்லும் செய்தி ஒன்று தான். எல்லா மக்களும் சமம். எந்த நிலையிலும் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்பதே. மார்க்ஸியம் என்பது பொருளாதார சமத்துவக் கொள்கை. பெண்ணியம் என்பது பாலின பேதமற்ற சமத்துவம் பெரியாரிசம் என்பது பிறவி பேதமற்ற சமத்துவமும், சுயமரியாதையும் கலந்த மனிதநேயக் கொள்கை ஆகையால் பெரியாரிசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நற்றிணையை ஒப்பிட்டு ஆய்வது இவ்வாய்வின் முக்கிய நோக்கமாகக் கருதப்படுகிறது.

காலத்தால் பழைமை வாய்ந்த பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வில், தற்கால இசங்களுடன் எவ்வாறு ஒத்துப்போகும்? அதனை

ஒப்பிடுவது சரிதானா? என்ற கேள்வி எழுவது இயற்கை. சங்க இலக்கியங்கள் சொல்வது மக்களின் அற்றைக் கால வாழ்வியல், இசங்கள்; சொல்வது, மனிதனின் தனிமனித சுதந்திரமும் உரிமையும் ஆகும். ஆகவே, அன்றைய கால வாழ்க்கையில் இத்தகைய சமமான தன்மையுடன் வாழ்க்கையை மனிதர்கள் வாழ்ந்தார்களா? என்பதே ஆய்வின் அடிப்படைப் பொருண்மைகளாகும்.

நற்றிணை சங்க இலக்கியங்களுள் முதன்மை நூலாகக் கருதப்படுகிறது. இது 400 பாடல்களைக் கொண்டது. தனித்தனியாகக் காணப்படும் பாடல்களை ஒன்றாகத் தொகுத்தளித்துத் தந்துள்ளனர். 187 புலவர்களால் பாடப்பட்ட இத்தொகுப்பில் 10 பேர் பெண்பாற் புலவர்கள்; இதில் 234ஆம் பாடலும், 385 ஆம் பாடலின் ஒரு பகுதியும் கிடைக்கவில்லை என்பதை இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். பெயர் தெரியாப் புலவர் வரிசையில் இடம்பெற்றுள்ள 190 பாடலை நக்கண்ணையாரும், 165 பாடலை நல்வெள்ளையாரும், 165 பாடலை பெண்பாற் புலவர்கள் எழுதியதாகச் சில ஆய்வாளர்கள் வரிசைப்படுத்தியுள்ளனர். அதனடிப்படையில் பெண்பாற் புலவர்கள் பாடிய பாடல்களின் எண்ணிக்கை 25 எனக் கணக்கிடப்பட்டு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

நற்றிணை அகம் பற்றி அமைந்திருப்பதால். அதனைத் தொல்காப்பிய இலக்கண வரையறைப் படி கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை என்ற அடிப்படையில் களவு வாழ்க்கையையும், அது தொடர்பான செயல்பாடுகளும், (வரைவு) கற்பு வாழ்க்கை தொடர்பான செயல்பாடுகள் இவை இரண்டும் அன்பின் ஐந்திணையில் அடங்குவன.

களவு வாழ்க்கையின் தொடக்கம் ஆண் கைக்கிளையில் தொடங்குவதே இயல்பாக உள்ளது. தலைவனின் மனம் தலைவியின் அழகைக் கண்டு அதில் ஈர்ப்பு ஏற்பட்ட பின் பெண்ணின் சைகைக் குறிப்பின் மூலம் அவள் காதலை உணர்ந்து கொள்ளுதல். நற்றிணையில் களவு தொடர்பான பாடல்கள் 46 இடம் பெற்றுள்ளன. அதில் 25 தலைவன் கூற்று பாடல்கள் (104, 123, 128, 140, 152, 155, 160, 185, 181, 199, 201, 204, 209, 213, 215, 220, 245, 255, 245, 324, 349, 359, 392, 938). அதற்கு அடுத்த நிலையில் 14 தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. (6,8,13,25,32,39,65,75,77,80,82,95,101). தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் (332,334,335,382,102,54,70) 7 மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளன. இதில் இந்தப் பாடல்கள் காதல் மிகுதியைத் தெரிவிக்கும் பாடல்களாக உள்ளன.

இதில் கைக்கிளை என்று சொல்லப்படும் 'முதல் பார்வை' களவு என்பது தலைவனிடம் மட்டுமே தோன்றுவதாய் அமைந்துள்ளது. இதைத் தான் அக இலக்கணங்களும் கூறுகின்றன. கைக்கிளைக்குத் துணை நிற்கும் தோழியின் கூற்றுகள் அடுத்த நிலையில் இருக்கின்றன. ஆனால், தலைவியின் கைக்கிளை குறித்த பாடல்கள் நற்றிணையில் எங்கும் இடம் பெறவில்லை. குறிப்பாக 75ஆவது பாடலில் தலைவன் கூற்றில் தோழியைப் பார்த்து "சேயரி பரந்த ஆயிழை மழைக்கண், உறாஅ நோக்கம் உற்ற என், பைதல் நெஞ்சம் உய்யுமாறே" என்ற மாமூலனாரின் வரிகள் தலைவியிடம் தன் காதலை எடுத்துக் சொல்லி அவள் நோக்கத்தை அறிந்து வருமாறு தலைவன் தோழியிடம் கூறுகிறான். பார்த்தவுடன் காதல் கொண்ட தலைவன்

தலைவியின் விருப்பினை அறிய, தோழியின் உதவியை நாடுவதாகப் பெரும்பான்மையான பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

பார்த்தவுடன் ஏற்படும் காதல் குறித்துப் பெரியாரியம் கூறுவது என்னவெனில் "உண்மைக் காதல் என்பது ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தவுடன் உண்டாகுமா? அல்லது கொஞ்ச நாளாவது பழகியவுடன் உண்டாகுமா? பார்த்ததும் ஏற்பட்ட காதல் உயர்வானதா? அல்லது சிறிது நாள் பழகியபின் ஏற்படும் காதல் உயர்வானதா? சரீரத்தைக் கூடச் சரியாய்த் தெரிந்து கொள்ளாமல் தூர இருந்து பார்ப்பதாலேயே ஏற்படும் காதல் நல்லதா? அல்லது சரீரத்தின் நிலை முதலியவைகள் தெரிந்து திருப்தியடைந்த காதல் நல்லதா? என்பவைகளைக் கவனிக்கும்போது சரீர மாறுபாட்டாலும் பொருத்தமின்மையாலும் ஏன் எப்படிப்பட்ட உண்மைக் காதலும் மாறமுடியாது என்பதற்கு என்ன விடை பகர முடியும்? அல்லது உண்மையாகவே ஒருத்தன் ஒருத்தியுடன் காதல் கொண்டு விட்டால் ஒருத்தி தப்பாய் அதாவது வேறு ஒருவனிடம் காதல் கொண்டு விட்டதாகக் கருத நேர்ந்தால் அது பொய்யாகவோ மெய்யாகவோ இருந்தாலும் தன் மனதுக்குச் சந்தேகப்படும்படியாய் விட்டால் அப்போது கூட காதல் மாறாமல் இருந்தால் தான் உண்மைக் காதலா? அல்லது தன் மனம் சந்தேகப்பட்டால் அதிருப்தி அடைந்தால் நீங்கிவிடக் கூடிய காதல் குற்றமான காதலா என்பதற்கு என்ன மறுமொழி பகர முடியும்? (25-பெ.ஏ.ஆ.ப-25)

மேலே கூறப்பட்ட பெரியாரின் கொள்கை அடிப்படையில் இயற்கைப்புணர்ச்சி என்பதற்கு இலக்கியவாதிகளும், இலக்கண ஆசிரியர்களும் குறிப்பிடும் பொருளே இங்கு கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது. இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பது இயல்பாய் ஆணும், பெண்ணும் சந்திக்கும் போது ஏற்படும் காதல் உணர்வு. அவ்வாறு இருப்பின் தோழியின் உதவியைத் தலைவன் நாட வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்ற கேள்வி இயல்பாகத் தோன்றும் அதைத்தான் பெரியார் அவர்கள் கேள்வியாய்க் கேட்கிறார்.

தொல்காப்பியர் இதனை

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம்
படுத்தற்குக்
கூட்டியுரைக்கும் குறிப்புரையாகும்”
(தொல்.கள.5)

நற்றிணையில் இருவரும் ஒத்த பார்வை
கொண்டு ஒரு மனதுடன் களவில் ஈடுபடுவது
போன்ற பாடல்களைக் காணமுடியவில்லை.
இயற்கைப் புணர்ச்சிப் பாடல்களிலும்
தலைவியின் அழகில் ஈடுபட்டு காதலுற்ற
தலைமகனைத் தான் காணமுடிகின்றது.

“நோயும் நெகிழ்ச்சியும் வீடச் சிறந்த
வேய்வனப் புற்ற தோளை நீயே
என்னுடன் வருதியோ நன்னடைக்
கொடிச்சி” (82)

என்பதில் தலைவன் தன் விருப்பமே
மேலோங்கி நிற்பதைக்காணலாம்; அதேபோல்
காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவி என்னும் கூற்று
பெரும்பான்மை களவுக் காலத்தில் தலைவன்
கூற்றாகவே நற்றிணையில் வெளிப்படுகிறது.
தலைவியின் காதல் உணர்வு வெளிப்பாட்டுத்
தன்மை குறைவாகவே உள்ளது.
நற்றிணையில் 4 இடங்களில் மட்டுமே
தலைவியின் வெளிப்பாட்டுத் தன்மையுடைய
பாடல்களைக் காணமுடிகின்றது.

களவு நீட்டிக்கும் தருவாயில் ஊரின்
கண் ‘அலர்’ தோன்றுதலின் காரணமாக
இற்செறித்தல் என்னும் வீட்டுச் சிறை
வைப்பு தலைவிக்கு மட்டுமே நிகழ்கிறது.
பகல் குறியிடம் வருதல் அனைவருக்கும்
தெரிந்ததால், இரவுக் குறியிடம் வருதல்
தொடர்கிறது.

இரவுக் குறியிடம் வருதல், அல்லகுறிப்
படுதல், வரைந்துகொள்ளத் தோழி
வற்புறுத்துதல், வரையாது காலம் தாழ்த்துதல்
தொடர்பான பாடல்கள் நற்றிணையில் அதிகம்.
138 இடங்களில் இத்தகைய பொருண்மை
களை உள்ளடக்கியதாய்ப் பாடல்கள்
காணப்படுகின்றன. இதில் இற்செறித்தல்
தொடர்பான 12 பாடல்கள் (27, 136, 132, 134, 173,
191, 192, 194, 232, 319, 372, 373) அமைந்துள்ளன.

வரையாது காலம் தாழ்த்தும் தலைவனை
விரைவில் வரைந்து கொள்ள வற்புறுத்தும் 126
பாடல்களைக் (4, 11, 15, 17, 19, 22, 23, 31, 36,
44, 45, 47, 49, 51, 53, 55, 57, 58, 60, 61, 63, 67, 68,
72, 78, 78, 83, 88, 91, 93, 94, 96, 98, 104, 108, 116,
117, 119, 122, 125, 135, 145, 147, 151, 154, 156, 158,
159, 168, 172, 175, 178, 182, 188, 195, 203, 206, 211,
222, 223, 227, 228, 231, 233, 235, 236, 239, 247, 251,
253, 254, 251, 258, 255, 261, 263, 267, 268, 272, 273,
275, 276, 282, 283, 285, 287, 288, 292, 295, 297, 299,
304, 308, 309, 311, 313, 314, 317, 322, 323, 326, 327,
328, 331, 336, 338, 339, 344, 365, 347, 351, 353, 354,
355, 357, 358, 363, 365, 368, 375, 376, 378, 383, 385)
காணமுடிகின்றது.

இற்செறிப்பிற்கு உட்படுத்தப்படத்
தலைவி படும் துயரினை

“கழி சேர் மருங்கில் கணைக் கால்
நீடிக்

கண்போற் பூத்தமை கண்டும் நுண்பல
சிறு பாசடைய நெய்தல்
குறுமோ சென்றெனக் கூறா தோளே”

(27)

குடவாயிற் கீரத்தனார் பாடல் வழி
காணலாம்.

வரையாது காலம் தாழ்த்தியமைக்குக்
காரணம் தலைவனாகவே காணப்படுகிறான்.
நற்றிணைப் பாடல்களில் பழகிய தலைவன்
மறந்து விடுதல், தொடர்புகளைத்
தொடராமல் இருத்தல் (108), அன்னை
அறிந்ததால் தலைவனை வற்புறுத்துதல்
(145), தலைவியின் உடல் மாற்றத்தினைத்
தாய் அறிந்ததால் விரைவில் மணமுடிக்க
வற்புறுத்துதல் (251) என்று பல காரணங்களால்
களவு வாழ்விலிருந்து வரைந்து கொள்ள
தோழியால் வற்புறுத்தப்படுகிறது. ஆண்,
பெண் இருவராலும் மேற்கொள்ளப்படும்
காதல் என்பது இருவரும் மனம் ஒப்பித்
திருமணம் செய்துகொள்ளக் குடும்பத்
தடை இருந்துள்ளது. குறிப்பாகத் தாய்
மறுப்பதாகவும், இற்செறிப்பதாகவும்
காணப்படுகிறது. வரைந்து கொள்ளும்
நோக்கமும் செயல்பாடுகளும், பெண் மற்றும்

பெண்ணைச் சார்ந்த நட்பாகிய தோழியிடமே அதிகமாக காணப்படுகிறது.

காதல் காலங்களில் தவிப்பும், ஏக்கமும் கொண்டிருக்கும் தலைவன், வரைதலின் வேட்கை சற்றுக் குறைந்தவனாகவே தென்படுகிறான். இயற்கைப் புணர்ச்சி இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், பாங்கியர் கூட்டம் போன்றவைகளின் போது ஆண் ஆர்வப்படுவதும், திருமணம் என்று வந்தவுடன் காலம் தாழ்த்துவதும், மற்றவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தித் திருமணத்திற்கு தயார் செய்வதும் ஏன்? என்ற கேள்வி எழுகிறது. பெரியாரின் கேள்விகள் இங்கு உண்மையாகின்றன.

உண்மைக் காதலாக இருப்பின் இருவருக்கும் வரைதலின் வேட்கை ஒன்றாயத்தானே அமைய வேண்டும்? எப்படி மாறுபடும்? சில இடங்களில் தலைவன் மறந்துவிட்டானோ என்ற ஐயம் ஏற்படும் வகையில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. காதல் என்பது உண்மையாக இருந்தால் எப்படி மறந்து போவான்? என்ற கேள்வி எழுகிறது. அப்படி இருந்தது என்றால் இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பது தெய்வத்தினால் கூட்டுவித்தல் என்ற கருத்து எப்படிச் சரியாக இருக்க முடியும்?

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய
பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” –
(தொல்.கற்.4)

திருமணம் இன்றி ஆணும் பெண்ணும் கூடி வாழ்ந்த தமிழ்ச்சமுதாயத்தில், திருமண முறை கொண்டுவந்ததற்கான காரணத்தைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இயற்கையான காதல் என்றால் அதில் எவ்வாறு பொய்யும் வழுவும் தோன்றியிருக்கக் கூடும்? ஆக, ‘காதலில்’ பொய் கலந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதைத்தான் பெரியார் “காதலில் இரண்டுவிதமாம்; ஒன்று உண்மைக் காதலாம்; மற்றொன்று வெறும் காதலாம். இல்லாத வஸ்துவுக்கு இரண்டு பெயர்கள் இருந்தாலென்ன? 100 பெயர்கள் இருந்தாலென்ன? பெயரைக்கொண்டு

ஆவதொன்றுமில்லை. வஸ்து உண்டா இல்லையா? என்பதுதான் கேள்வி? (பெரி. விடு.11.05.1943) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பெரியார் கேட்கும் கேள்வியை நற்றிணையோடு பொருத்திப் பார்ப்பது அவசியம். காதல் வேட்கையாக நற்றிணையில் உள்ள 43 பாடல்கள். ஆனால், அக் காதலை இல்வாழ்க்கையை நோக்கித் திருப்ப முயற்சி மேற்கொள்ளும் பாடல்கள் 138. காதல் என்பது உண்மையானால் திருமணத்தைத் தூண்டச் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏன் வரவேண்டும்? அதைத்தான் பெரியார் “வஸ்து உண்டா? இல்லையா?” என்று இயல்பாய்க் கேட்கிறார். ‘காதல்’ என்பது உண்மையா? பொய்யா? என்ற கேள்வி எழுப்புகிறார் பெரியார்.

வரையாது காலம் நீட்டிக்கும் காலத்தில் ‘நொதுமலர் வரைவு’ வருகிறது. அதாவது அயலவர் பெண்கேட்டு வருதல்; அது தொடர்பான பாடல்கள் நற்றிணையில் 165, 208, 300 ஆகிய மூன்று பாடல்களில் வருகிறது. காதலைத் தன் தாய், தந்தையிடம் கூற முடியாச் சமூகச் சூழலையே இதன் வழி அறியமுடிகிறது. பெரியார் அவர்கள் “திருமணம் என்பது வயது வந்த அறிவு வந்த ஓர் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் சம்மந்தப்பட்ட காரியமே ஒழிய மற்ற யாருக்கும் வேறு எந்த கட்டுப்பாட்டுக்கும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல” (பெரி.கு.அ.30.06.1940) திருமணம் என்பதில் ஆண் பெண் ஒப்புதல் அவசியம். இதில் மற்றவர்கள் கருத்துச் சொல்லவோ, தலையிடவோ எந்த உரிமையும் கிடையாது என்பதே பெரியாரின் கருத்தாக வெளிப்படுகிறது.

காதல் வாழ்க்கையை நிறைவுக்குக் கொண்டு வரத் திருமணம் செய்தல் வேண்டும். அந்தத் திருமணத்திற்குப் பொருளீட்டி வரும் பொறுப்பு ஆண்மகனைச் சார்ந்ததாகவே இருந்து வந்துள்ளது. நற்றிணையில் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயின் பிரிதல் தொடர்பான 17 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன (7, 37, 38, 56, 87, 133, 183, 197, 218, 219, 238, 244, 249, 277, 284, 364, 369). வரைவு இடை

வைத்துப் பொருள்வயின் பிரிதல் என்பது திருமணத்திற்கான பொருளினை ஈட்டி வந்து பெண்ணின் தாயாரிடம் அளித்தல் எனக் குறிக்கப்படுகிறது.

“காதலின் முலைவிலை விடத்தமை
பாங்கி
காதலிக்கு உணர்த்தலும் காதலி
நற்றாய்
உள்ள மகிழ்ச்சி உள்ளும்”
(ந.அ.பொ.வரை-174)

தலைவியை மணந்து கொள்வதற்காகத் தலைவன் தலைவியின் பெற்றோருக்கு முலை விலையாகப் பெரும்பொருள் கொடுத்தலைப் பாங்கி தலைவிக்கு உணர்த்துதலும், அந்தப் பொருளைக் கண்டு தலைவியின் தாய் அடையும் மகிழ்ச்சியும் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. இதன் குறிப்பாகத் தலைவி மீது தலைவன் கொண்ட காதலில் உண்மைத் தன்மை அளவிடப்படுகிறது. அதனை வைத்துத் தலைவியை அவன் பாதுகாக்கும் முறையும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. பெரியார் பெண்களைத் தற்சார்பு உடையவர்களாக வாழ வேண்டும் என்கிறார். “பெண்கள் இன்னொருவரை நம்பித்தான் பிழைக்க வேண்டுமென்கின்ற நிலையில் இல்லாமல் தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் தொழிலுள்ளவர்களாக பெண்கள் இருக்க வேண்டும்” (த.பெ.விடு 26.06.1969).

ஆணை நம்பி வாழ வேண்டியிருப்பதாலும், திருமணத்திற்கு முன்பே ஓர் ஆண்மகன் தன் தகுதியை நிரூபிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இருப்பதினாலும், வரைவில் இடையில் பொருளீட்டும் பெரும் பொறுப்பு ஆணைச் சார்ந்ததாக உள்ளது. அந்தக் கட்டாயம் இருப்பதனால் வரையாமல் காலம் தாழ்த்தும் நிலையில் ஓர் ஆண்மகன் தள்ளப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்து சிந்திக்கத்தக்கது. சமுதாயக் கட்டமைப்பில் ஆண் பெண் என்ற இருபாலரும் இயல்பாக இல்லாமல் பாதிப்புக்கு உள்ளாகும் நிலையினை உணர முடிகின்றது. இந்த இயல்பற்ற சூழலை நற்றிணை பதிவு செய்கிறது.

“இன மீன் ஆர்ந்த வெண் குருகு மிதித்த
வறுநீர் நெய்தல் போல
வாழாள் ஆதல் சுறா தோயே”

பெயர் அறியப்படாத புலவரால் பாடப்பட்ட 183ஆவது பாடலில், தலைவன் பிரிவைத் தாங்க இயலாப் பெண்ணையும், வேறு வழியின்றிப் பொருளீட்டப் போகும் ஆணையும் தோழி கூற்றாகப் பதிவு செய்துள்ளார். 249ஆவது பாடலில் உலோச்சனார், தலைவியின் சேரிக்குத் தேரில் வருகிறான்; அங்கு பூக்கள் புலியின் தோலைப் போலக் காட்சி தர, குதிரை நிற்காமல் விரைந்து சென்று விட்டது. ஊர் அலர் தூற்ற அதனால் மீண்டும் வந்து மணமுடிப்பானா என்ற ஐயம் எழுவதாகத் தலைவி கூற்றுப் பாடல் அமைந்துள்ளது. இதன் மூலம் ஆணின் வலிமை கேலிக்கு உட்பட்டால் மனம் நொந்து போகும் நிலை ஆணிற்கு ஏற்படுவது பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

வரைவிற்கான முயற்சியில் ஒன்றாக ‘மடலேறுதல்’ என்ற நிகழ்வு இருந்துள்ளது. இந்த மடலேறுதல் ஆண்களுக்கானதாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது பெருந்திணைக்கான குறிப்பாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. (தொ.பொ.அ.தி.56). காமத்தின் மிகுதியால் ஆண்மகன் மடலேறுவதாகக் குறிக்கப்படுகிறது. இதுகுறித்து நற்றிணையில் ஒரு பாடல் உள்ளது. தலைவன் கூற்றுப் பாடலான 146, இதனைக் கந்தரத்தனார் பாடியுள்ளார். ‘மதிப்பில்லாத மலர்களைச் சூடி மயக்கமுற்றது போல், பனைமடலால் செய்யப்பட்ட குதிரையில் ஏறி, பல ஊர்களிலும் சுற்றி வருகின்றாய்’ என்று தலைவன் தனக்குத்தானே கூறிக் கொள்கிறான் தோழி காதில் கேட்குமாறு. அதற்குக் காரணம் “அருளிக் கூடும் ஆர்வ மாக்கள் நல்லேம் என்னுங் கிளவி” என்கிறான். தன்னை நல்லவன் என்று ஏற்றுக் கொண்டு பெண் தர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலே இவன் மடலேறுகின்றான்.

ஆணும், பெண்ணும் உடன்பட்டு வாழும் வாழ்வியலைப் பெரியாரியம் ஏற்கிறது. கட்டாயத் திருமணம் என்பதே கிடையாது

பெரியாரியத்தைப் பொறுத்தவரையில். மடலேறுதல் என்பது அறிவற்ற செயலாகவே கருதப்படுகிறது. ஆனால், இந்த மடலேறுதல் தொடர்பான செய்திகள் பெரியார் கொள்கைப் பதிவுகளில் இல்லை. ஏனெனில் நடைமுறை வாழ்க்கையில் சிக்கலை மையப்படுத்தி அதற்கு மனிதத் தன்மைக்கேற்ப விடையாய் இருப்பதே பெரியாரியமாக, அவரின் கொள்கையாக உள்ளது.

பெண், தன் வீட்டார் உடன்படாமையினாலோ அல்லது தன் காதலை வெளிப்படுத்தும் மன உறுதியற்ற காரணத்தினாலோ தோழியின் அறிவுறுத்தலின்படி உடன்பட்டு உடன்போக்கு மேற்கொள்கிறாள். தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்றவிடத்து நற்றாய், செவிலித்தாய், தலைவன், கண்டோர் கூற்றுகள், இடம்பெறுகின்றன. இதில் பெரும்பான்மை தலைவியின் மென்மையும் அச்சமும் பக்குவமின்மையும் நினைந்து வருவதாக அமைந்துள்ளது.

உடன்போக்கைத் தவிர்த்தல், (362, 162) உடன்போக்கில் இடைச் சுரத்தில் செவிலித்தாய் 198, நற்றாய் செவிலித்தாய் புலம்பல் (110, 143, 179, 184, 271, 279, 293, 305, 29, 66) இடைச்சுரத்தில் தலைவன் (149, 202, 384, 9, 10, 76, 264, 362) என்று உடன்போக்கு தொடர்பாக நற்றிணையில் 21 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவியின் மென்மைத் தன்மையைத் தலைவன் உணர்ந்தவனாய் உடன் போக்கினைத் தவிர்க்கும் பாடலாக 162 பாடல் அமைந்துள்ளது. செல்வச் செழிப்பாக வாழ்ந்த தன் மகள் தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நினைத்து வருந்தாமல் இருக்கின்ற வாழ்க்கையைச் செம்மையாக வாழும் திறன் கொண்ட மகளின் கற்பு வாழ்க்கையை நினைத்துப் பெருமைப்படும் செவிலித்தாயின் கூற்று நற்றிணையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு
உணர்ந்தனள் கொல்

.....
பொழுது மறுத்து உண்ணும் சிறுமது
கையளே (110)

என்ற பூதனாரின் பாடல், கற்பு வாழ்க்கையில் பெண்கள் எப்படிப்பட்ட இடர்ப்பாடுகள் வந்தாலும், மகிழ்ந்து வாழும் முறை தான் பெண்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதும், அப்படிப்பட்ட நிலையில் பெண் உணவின்றி வாழ்கிறாள் என்று தாய் வருந்தாமல், பெண்ணின் திண்மையையும், பக்குவமான வாழ்வியலையும் நினைத்து மகிழ்வதாக உள்ளது. அதுவே அறமாகவும் போற்றப்பட்டுள்ளது.

எந்த நிலை வந்தாலும் பெண் பொருளீட்டப்போதல் கிடையாது என்பதையே வாழ்வியல் முறையாகத் தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. 143 பாடலில் நற்றாய் “நறியநாறும் நின் கதுப்பு என்றேனே” என்று கேட்கிறாள். இதன்வழி பெண்கள் திருமணத்திற்கு முன் வாசனை மிகுந்த மலர்களைச் சூடுவதில்லை என்பது பெறப்படுகிறது. அதில் அவள் உடன்போனது தவறில்லை; நான் அதனை அறிந்து கொள்ளாமல் இருந்ததுதான் தவறு என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொள்வதாக கண்ணகன் கொற்றனார் பதிவுசெய்கிறார். இதன்வழி பெண்ணின் காதலை மனதார இயல்பாக எடுத்துக்கொள்ளும் சமுதாயம் இருந்ததை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. 271 ஆவது பாடலில் உடன் சென்ற மகளை மீட்டு வரும் காட்சியைக் காண விரும்பாத நற்றாயின் நிலை பதிவாகியுள்ளது. 279 ஆவது கயமனார் பாடலில் “சிலம்பு கழீஇச் செல்வம், பிறருணக் கழிந்த என் ஆயிழை அடியே” என்பதின்வழி, திருமணத்தின் போது பெண்ணின் காலில் அணியப்பட்ட சிலம்பினைக் கழியும் சடங்கு நிகழ்த்தப்படுவதையும், அதைப் பார்க்க முடியாமல் போவதை நினைத்துத் தாய் வருந்துவதாக அமைந்துள்ளது.

293வது பாடலில் தன் ஊரின் பெருமையைக் கூறும் நற்றாய்

“மணிக் குரல் நொச்சித் தெரியல் குடிப்,
பனிக்கள் ஆர்கைப் பார்முது குயவன்

.....
விழவுத்தலைக்கொண்ட பழ விறல்
மூதார்”

என்று கூறுகிறாள். இதன்வழி பழங்குடியைச் சேர்ந்த குயவன் வாழும் ஊர் என்று பெருமைபடக் கூறுவதினால், குயவன்குடித் தொழிலின் பெருமையைப் பாராட்டும் சமுதாயம் என்பது பெறப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பெருமை மிக்க குடியில் பிறந்த பெண்ணைப் பிரிந்து தான் வருந்துவது போல, ஈரமில்லாத நெஞ்சம் கொண்ட அவனின் தாய் என் போன்ற வருத்தத்தை அடைய வேண்டும் என்று கோப மொழி கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது. இதன்வழி ஆணின் வீட்டிலும் திருமண மறுப்பு இருந்திருக்க வாய்ப்பு இருந்திருக்குமோ என்ற ஐயம் எழுகிறது. 362ஆவது பாடலில் பாலை நிலத்தின் களைப்பு நீங்கத் தலைவியைச் சிவந்த நிறமுடைய தம்பலப் பூச்சிகளைப் பார்த்தும் பிடித்தும் விளையாடும்படி கூறுகிறாள். இதன்வழி பெண்ணின் திருமண வயது எதுவாக இருந்திருக்கும்? என்ற ஐயம் எழுகிறது. விளையாட்டுப் பிள்ளையான மனநிலை கொண்டவர்களாகத் தான் பெரும்பான்மையான பதிவுகள் உள்ளன. அணிகலன்களைத் திருத்தத் தெரியாதவள் என்ற பதிவும் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

நற்றிணை கூறும் செய்திகளுக்கும் பெரியாரின் பெண்ணுரிமைக் கருத்துக் கருக்கும் முற்றிலும் முரண்பாடுகள் உள்ளன. இருப்பினும் எல்லாக்குடிமக்களையும் சமமாக மதிக்கும் தன்மையும் அவர்களின் தொழிலின் திறமைகளைப் போற்றும் தன்மையும் பெரியாரின் மனிதநேயக் கருத்துக்களில் ஒன்றாகும். அது நற்றிணையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பெற்றதாய் மகளைப் பிரிந்தால் பின் சென்று பார்க்க இயலாமல் புலம்புவதும் மற்றவர்கள் மூலம் அதனைத் தெரிந்து கொள்வதும், மனித நேயத்திற்கு முரணானது. சிறுவயதில், பக்குவம் பெறாவயதில் திருமணம் முடித்தலையும் கொண்டு பெரியாரியம் முரண்படுகிறது.

களவு வெளிப்படுத்துதலும் அதனால் அலர் உருவாவதும், தாய் அறிதலும் அதன் காரணமாகத் தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்க வராமல் சிறிது காலம் இருப்பான். அதனைச் 'சேட்படுத்துதல்' என்பர்; நற்றிணையில்

சேட்படுத்துதல் தொடர்பான பாடல் ஒன்று மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளது. (301). பாண்டியன் மாறன் வழுவியின் பாடலில் தோழி கூற்றாக இது அமைந்துள்ளது.

வரைதல் என்பதும் அந்த மகிழ்வைப் பகிர்ந்து கொள்வதும் இயல்பாகச் சூட்டப்படுகிறது. நற்றிணையில் 5 பாடல்களில் இப்பொருண்மை அமைந்துள்ளது. (131, 138, 35, 163, 294). இது நற்றிணையில் தோழி தலைவியின் கூற்றாக வெளிப்படுகிறது. இதன் வழி, காதல் மணம் முடிப்பதில் பல சிக்கல்கள் இருந்துள்ளதை உணரமுடிகின்றது.

களவு வாழ்விலிருந்து மீண்டு வருதல், வரைதலின் பின் கற்பு வாழ்க்கை எனப்படும் திருமண வாழ்க்கை. இவ்வாழ்க்கையில் பல்வேறு காரணங்களால் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல் இயல்பாய் உள்ளது. அதில் ஒன்றுதான் பரத்தையர் பிரிவு. ஆணும் பெண்ணும் இணைந்தே இல்லற வாழ்க்கை என்பர். இதில் பெண் மட்டுமே அறத்தோடு நிற்கவேண்டி கட்டாயப் படுத்தப்படுகிறாள். ஆண், தன் மனம் போன போக்கில் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமையைச் சமுதாயம் அளித்துள்ளதைப் பரத்தையர் தொடர்பின் வழி உணர்த்தப்படுகிறது. ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட பரத்தையர்களோடு கூடி இன்பம் துய்ப்பது ஆணின் இயல்பான பண்பு நலன்களாக கொள்ளப்படுகிறது.

நற்றிணையில் பரத்தையர் தொடர்பான பாடல்கள் 38 இடங்களில் இடம் பெறுகின்றன. இப்பாடல்கள் தலைவி, தோழி, தலைவன், பரத்தை கூற்றுகளாக அமைந்துள்ளன. பரத்தையர் பிரிவு காரணமாக ஏற்படும் ஊடல் (தலைவி தோழி 28) (20, 30, 50, 74, 90, 120, 127, 167, 170, 176, 18, 200, 210, 207, 203, 250, 260, 270, 208, 209, 291, 310, 330, 340, 350, 360, 380) பரத்தை தன் மன உணர்வை வெளிப்படுத்துவதில் (8), தலைவன் (370) (40, 100, 150, 176, 216, 315, 320, 390, 400) கொள்ளும்படி சூட்டுகின்றனர்.

நற்றிணையில் இவ்வாழ்க்கையில் பெண்கள் ஆண்கள் மீது ஊடல் கொள்ளும்

ஒரே ஒரு இடம் பரத்தையர் தொடர்புதான். வறுமை, இல்லாமை போன்ற எத்தனைத் தடைகளையும் ஒரு பொருட்டாக மதிக்காத பெண்கள், பரத்தையர் தொடர்பை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கின்றனர்.

களவுக் காலத்தில், வரையும் நாள் தொட்டும் தலைவி இல்லையென்றால் உயிர் வாழ இயலாது என்றளவில் தன் அன்பை வெளிப்படுத்தும் தலைவன், கற்புக் காலத்தில் பரத்தையுடன் உறவு கொள்கிறான். பரத்தையர் தொடர்பை உலக இயல்பாக ஏற்றுக்கொள்ளும், கருத்தியல் நிலை வந்துள்ளது. தலைவன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பரத்தையர்களுடன் உறவு கொண்டிருந்தமை பரத்தையர் கூற்றுப் பாடல்கள் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. தலைவியுடன் உறவு கொள்ள இயலாக் காலங்களில் பரத்தையரை நாடுதல் இயற்கை என்று கருதும் சமுதாயமாக இருந்துள்ளதையும் அறிய முடிகிறது.

நற்றிணையில் பரத்தையர் தொடர்பான செய்திகளாகப் பரத்தையரைப் பிரிந்த தலைவனுக்கு வாயில் மறுத்து இங்கே வராதே, அங்கே உனக்காகக் காத்திருப்பாள் என்று கூறுதல் (20,30); தலைவனை நாணயமில்லாதவன் என்று பழித்துக் கூறுதல் (60), மகப்பேறு காலத்தில் நிகழ்ந்த பரத்தையர் பிரிவிற்கு வாயில் மறுத்தல் (74), அவளிடம் ஊடியதால் இங்கு வந்தனர். உன்னைக் காண வேண்டிய நோக்கில் அல்ல என்று கூறித் தோழி வாயில் மறுத்தல் (90), “எமக்கே வருகதில் விருந்தே” என்று ஊடல் தணிக்கும் வாயிலாக விருந்தினரை வீட்டிற்கு அழைத்து வரும் தலைவன் (120). என வருகின்றன.

பெயர் அறியப்படாத புலவரின் பாடல் (170) அழகிய வனப்பினை உடைய விறலியிடமிருந்து தங்கள் கணவன்மார்களைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும்; எப்படி என்றால்:

“ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப் பலருடன் கழித்த ஒள்வாள் மலையன் ஒரு வேற்கு ஓடி யாங்கு நம்

பெருமையது எவனோ இவள் வன்மை தலைப்படினே”

வீரர்களின் வேறு படைக்கு அஞ்சி ஓடிய ஆரியப்படையினை ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார். தோழி வாயிலாக வந்தும் வாயில் மறுக்கும் தலைவி தலைவனை ஒரு காலத்திலும் ஏற்க மாட்டேன் என்கிறாள் “என்னொடு கழியும் இவ் இருவரது இகலே”(170)

தொழிலால் வரும் செல்வம், செல்வமன்று; தன்னைச் சூழ்ந்தவரை நெஞ்சம் நோகாமல் வைத்திருப்பதே உண்மையான செல்வமாகும்.(210) நீ பரத்தையை நாடிச் செல். அது உன் விருப்பம், ஆனால், என்னைத் தொடாதே (260) உன் செயல் நத்தை, ஆமைக் கறிஉண்ணும் மன்னர்களின் இழிசெயல் போல் உள்ளது.(280) பரத்தையரை நாடிய தலைவனை நோக்கி தோழி, உன்னை ஆண்மகன் என்று யாரும் கருத மாட்டார்கள் (290) நீ பரத்தையரை நாடுகிறாய்; ஆனால், தலைவியோ உன் மகளைப் பெற்று உன்னையே நினைத்து வாழும் கற்புடையவளாய் இருக்கிறாள் (330); பரத்தையர் தொடர்பு, ஊடல் குறித்த பாடல்களில் ஒன்று மட்டும் தலைவன் கூற்றுப் பாடலாக உள்ளது. (370) அப்பாடலை உறையூர்க் கதுவாய்ச்சாத்தனார் பாடியுள்ளார்.

“புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர் பெயர்த்து அவ்வரித் திதலை அல்குல் முதுபெண்டு ஆகி”

குடிபெருக உதவுபவள் தலைவி குழந்தை பெற்றதால் முதுமை அடைந்தாள். அதனை தான் காண நாணமுற்றாள். அத்தகையவள் இன்று ஊடல் கொண்டாள் எனப் பாணனிடம் வருந்தும் தலைவன் மனநிலையினைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

பெரியாரியம் என்பது மனிதநேய அடிப்படையிலான சமன்பாட்டுக் கொள்கை. மனிதச் சமன்பாட்டை ஆரியம் மறுப்பதால் அதனை எதிர்த்தார். நற்றிணைப் பதிவில் மலையனது வேற்படைக்குத் தாக்குப் பிடிக்க இல்லாமல் ஓடிய ஆரிய படையைப்போல்

விறலியின் கண்வேல் பட்டு கணவன்மார்கள் சென்று விடுவர் என்று கூறுகின்றனர். இதிலிருந்து இரு செய்தியினை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பரத்தையை அல்லது விறலியை மலையமானின் வேற்படையோடும், கணவன்மார்களை ஆரியப் படையுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறியிருப்பது கணவன்மார்களின் மேல் இருந்த கோபமே பெரிதாகக் கொள்ளப்பட்டது தெரியவருகிறது.

நற்றிணைக் காலத்திலேயே ஆரியப் பகை இருந்தது. அதைத் தமிழ் மன்னர்கள் ஓடச் செய்துள்ளனார் என்ற வரலாற்றுக் குறிப்பினையும் அறிய முடிகிறது.

பெண்களுக்குப் பரத்தையர் பிரிவினால் ஏற்படும் கோபம் கணவன் மீதே ஒழிய மிலேச்சர்களையும், அவர்களின் உணவையும் கீழ்நிலையில் எண்ணியிருந்த பதிவின்மூலம் மனிதர்களுக்குள் சமமற்ற நிலை இருந்திருந்ததை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

நற்றிணையின் பரத்தையர் கூற்றுப் பாடல்கள் 8 இடம்பெற்றுள்ளது(40,100, 150, 150, 176, 216, 315, 320, 390, 400) தன்னை நாடி வந்த தலைவன், தலைவிக்குக் குழந்தை பிறந்ததும் யாரும் அறியாவண்ணம் இரவில் கள்வனைப் போல் நமது வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார் (40)

என்கைகளைப் பற்றியதையும், என்னைப் பற்றியதையும் உன் மனைவியிடத்தில் கூறுவேன் என்றவுடன் தலைவன் அச்சப் பட்டதை பரத்தை கூறுவது (100), குதிரையின் மீதேறி எம் சேரி வந்தவன்இன்று வேறொரு பெண்ணை நாடியுள்ளதை அறிந்த என் தாய் கோல்கொண்டு அலைகிறாள். வஞ்சகம் செய்துவிட்டதால் மீண்டும் என்னிடம் வர வாயில் கேட்கிறாய் பாணரே, வந்தால் நகைப்புக்கு இடமாகும் என்கிறார்(50), தலைவன் மீது காதல் கொண்ட பரத்தை அவன் அன்பு முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை என்றாலும் அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் நான் நினைக்கமாட்டேன் (216), புதுப் பரத்தையின் வரவினைக் கண்டு தன் கணவன்மார்களை வீட்டில் அடைத்து

வைத்தினால், தன் தலைவனைப் புதிய பரத்தை இழுத்துச் சென்றுவிட்டாள் (320), விழாக்களின் போது தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு விழாவிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற நிலை பரத்தையர்களுக்கு இருந்துள்ளதை ஒளவையாரின் 390 பாடல் சுட்டுகிறது.

அப்படி விழாவிற்குச் சென்றால் தலைவன் என்னைச் சேருவான்; சேர்ந்தால் தலைவியின் நலம் கெடும் என்று அமைந்துள்ளது. தலைவியை நினைந்து வருந்துவதுபோல் அறியப்படுகிறது. தன்னை நாடி வந்த தலைவன் தன்னை மறக்காமல் மீண்டும் வரவேண்டும் என்பதை “நின் இன்று அமைந்தவன் ஆயின் இவண் நின்று இன்னா நோக்கமொடு எவன் பிழைப்பு உண்டோ?(400) என்கிறாள். நீ வரவில்லையெனில் நான் பிழைக்க வழியில்லை என்று கூறுவது தெரியவருகிறது.

பரத்தையரை இழித்தும், பழித்தும் பேசும் சமுதாயம் காலந்தோறும் இருந்துள்ளதை நற்றிணையின் பாடல்களின் வழி அறிய முடிகின்றது. உறவுகொண்ட தலைவனைப் பழிப்பது, அவனிடம் ஊடல் கொண்டு தணியாது இருத்தல் போன்றவை குறித்த பதிவுகளே அதிகம். பரத்தையர் உறவு கொண்டவனை ஆணென்றே மதியா நிலை, மிலேச்சர் உணவு போல் உன் செயல் கீழானது என்றுரைத்தல் போன்றவற்றினை அறியமுடிகின்றது. பெரியார், “குணத்திற்குத் தெய்வீகக் கல்யாணம் என்று ஒரு அர்த்தமற்ற போலிப் பெயரையும் கொடுத்துப் பெண்களை வஞ்சிக்கின்றோம். ஆகையால், பெண்களுக்கு கல்யாண விடுதலை வேண்டும்” என்கிறார்; அதன் அடிப்படையில் நற்றிணையில் மண வாழ்க்கையை அடையப் போகும் முன்பும் காதலினால் பெண்களுக்கான சிறைவைப்பும், உலகம் தெரியாதவளாகப் பெண்ணைக் காட்டித் தோழி வழி மணவாழ்க்கைக்கு உட்படுவதும், மண வாழ்க்கையின் போது ஆணின் பொருளாதாரத்திற்குத் தக்கவாறு குடும்பம் நடத்த எத்தனிப்பதும், ஆணின்

மன மாறுபாட்டினை வேறு வழியின்றி ஏற்பதும், தன் கணவனைத் தவிர வேறு எந்தச் சிந்தனையும் அற்றவளாக இருப்பதும் என்று பெண்ணுக்கான அடிமை வாழ்க்கையும் அதற்கான கட்டுப்பாடுகளும் தொடர்கின்றன.

பரத்தைமை என்கிற விபச்சாரம் சார் தொழிலை மேற்கொள்ளும் பெண்களின் நிலையைக் கண்ணுற்ற பெரியார், மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையாருக்கும் முத்துலட்சுமி அம்மையார்க்கும் இடையில் புரிதலை ஏற்படுத்திப் பொட்டுக்கட்டுதல் என்னும் முறையினை, அதாவது தேவதாசி முறை ஒழியச் சட்டமியற்றக் காரணமாக இருந்தார். பெரியாரின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றிய மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார் 'தாசிகளின் மோசவலை' என்ற நூலினை எழுதியுள்ளார். அதில் தேவதாசிப் பெண்களின் வாழ்வியலில் ஏற்படும் இன்னல்களும் கொடுமைகளும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய பெண்களுக்கு சமுதாய அங்கீகாரமற்ற தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு 1929 செங்கல்பட்டு சுயமரியாதை மாநாட்டின் அழைப்பிதழில் "விபச்சாரிகள் என்று தன்னைக் கருதிக் கொண்டிருக்கும் பெண்களே, மாநாட்டிற்கு வாருங்கள்" என்று அழைப்பு விடுத்திருக்கிறார்.

நற்றிணையில் காட்டப்படும் பரத்தைமை மேற்கொள்ளும் பெண்கள் குற்றம் புரிந்த உணர்வுள்ளவராகவும், தன்னை இழிந்தவர்களாகவும் கருதிக் கொண்டிருப்பது பரத்தைக் கூற்றுப் பாடல் வழி தெரிகிறது. அவர்களும் சமுதாயம்மதிக்கும் இயல்பு வாழ்க்கை வாழ ஆசைப்படுவதும், அது கிடைக்காவிட்டாலும், தான் அது போல் வாழ்வேன் என்று உறுதி ஏற்பதும் பாடல்களின் பதிவுகளாக உள்ளது. மன ஏக்கங்களையும் சமுதாயப் புறந்தள்ளல்களையும் ஏற்று, எவ்வாறு ஒரு மனிதன் வாழ முடியும்? மனிதர் வாழ்வில் முதன்மை அங்கீகாரம் அதான். அந்த அங்கீகாரமற்ற வாழ்வினை மேற்கொள்ளும் இழிநிலையைத் தாங்கி வாழ்நாள் முழுமையும் பயணிக்கும் பொழுது எவ்வகையான

உளவியல் சிக்கல்களுக்குப் பெண்கள் ஆளாகி இருப்பார்கள் என்பது ஆய்வுக்கு உட்பட்ட வருந்தத்தக்க செய்தியாகும்.

இளமைக்காலத்தில் பரத்தைமை மேற்கொண்ட பெண்கள் முதுமை அடையும் போது பிழைப்புக்கு வழியில்லை என்ற நிலை ஏற்படும் என்பது கண்கூடு. அதைத்தான் ஒரு பரத்தைப்பெண், "நீ என்னை மறந்து விடாதே மீண்டும் வரவில்லை என்றால் பிழைப்புக்கு வழி இல்லை" என்று வெளிப்படையாகவே கூறுவதை நற்றிணையில் பரத்தைக் கூற்றுப் பாடலாக உள்ளது. பரத்தைமை என்பது இன்பம் துய்ப்பதற்காக ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்தால் உருவாக்கப்பட்ட முறை என்பதை இதன் வழி உணர முடிகிறது. இவ்வளவு வசவுகளுக்குப் பின்னும் தலைவன் பரத்தையை நோக்கிச் செல்லுதலும், ஒரு பரத்தையை விடுத்து மற்றொரு பரத்தையிடம் செல்லுதலும் இயல்பாக இருந்துள்ளது. குழந்தை பெற்றெடுத்தவுடன் பெண்ணை முதுபெண்டிர் என்று அழைக்கும் நிலையும், ஆனால் வயதில் மூத்த இவனோ இளமை சுகம் வேண்டிச் செல்லுதல் எந்த வகையான சமுதாய ஏற்பு என்று கேள்வியாக உள்ளது. தலைவியுடன் உறவு கொள்ள இயலாத சூழலில், பரத்தையை நாடுதல் என்பது எவ்வாறு அறமாகும் என்ற கேள்வி எழுகிறது.

பரத்தை பொருள் நாட்டம் மட்டுமே உடையவன் என்ற பொதுப்புத்தி யுள்ளது. ஆனால், நற்றிணைப் பாடல் வழி பரத்தையர் அன்புக்காக ஏங்குபவர்களாகவும், புறம் பேசுதல் கண்டு அஞ்சுபவர்களாகவும், தலைவன் தன்னை மறந்து விட்டால் தன்னைப் புரப்பவர் இல்லை என்று அச்சம் கொள்பவர்களாகவும் தன்னை விட்டுப் புதுப் பரத்தையிடம் செல்வதை வெறுப்பவர்களாகவும், தலைவிக்கு இரங்குபவர்களாகவும், தலைவனின் செயலைத் தலைவியிடம் சொல்லிவிடுவேன் என்று தலைவனைக் கேலி பேசுபவர்களாகவும், தன்னை நோக்கித் தான் தலைவன் வருகிறான் தானாகத் தலைவனிடம் செல்லவில்லை

என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பரத்தையர் உறவினால் தலைவி ஊடல் கொள்கிறாள் பரத்தையர்களைத் திட்டுவதில்லை; தலைவனையே திட்டுகிறாள்; பரத்தையர்கள் தங்கள் நிலையைப் பெருமையாக எண்ணுவதாக எங்கேயும் பதிவு இல்லை. அன்பில்லா, ஆதரவில்லாச் சூழ்நிலையை எண்ணி வருந்துவதாகவே பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. அப்படியிருக்க ஆண்கள் தங்களின் வாழ்வியல் கட்டற்ற சுதந்திரத்திற்காகப் பெண்களின் வாழ்வைச் சுரண்டி வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது தெரிய வருகின்றது.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் “விபச்சாரம் என்ற வார்த்தை ஆண்-பெண் சேர்க்கை சம்பந்தப்பட்டதற்கே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது”. (பெ.ஏ.அ.ப.45) ஆனால் ஒரு பெண்ணைப் பழி சுமத்துவதற்கும் குற்றம் சாட்டுவதற்கும் உபயோகிக்கப்படும் சொல்லாகும்; இதுபோன்ற குற்றம் சாட்டுவதிலும் வலியும் ஆண்களுக்கு கிடையாது.

அப்படிச் சொல்லப்படுவதற்காக எந்த ஆணும் கோபித்துக் கொள்வதும் கிடையாது. விபச்சாரம் என்பது பெண்ணடிமைத்தனத்தைக் காட்டும் குறிப்பு வார்த்தை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். விபச்சாரி மகன் என்று சொன்னால் தான் கோபம் வருகிறதே தவிர விபச்சாரனுடைய மகன் என்றால் கோபம் வருவதில்லை” (பெ.ஏ.அ.ப.46) என்கிறார் பெரியார்.

அவர் குறிப்பிடும் விபச்சாரம் என்பதும் பரத்தைமை என்பதும் ஒன்றுதான்; ‘பரத்தைமை’ என்ற சொல்லாடல் பெண்ணைக் குறிப்பதாகவே உள்ளது. ‘பரத்தன்’ என்ற சொல்லினை நற்றிணையில் காணவில்லை என்றாலும், சங்க இலக்கியங்களில் தலைவி கூற்றுப் பாடல் சிலவற்றில் தலைவனைப் ‘பரத்தன்’ என்ற சொல்லால் தலைவி குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். (அகம் 146) குறள்- 1311). பரத்தன் என்ற சொல்லுக்கு

வேசியுடன்கூடி யொழுகுபவன்; என்று பொருள் தருகிறது. வேசியென்றொரு பிரிவு இருப்பதினால் தான் வேசியுடன் கூடி ஒழுகும் ஆண் இருக்கிறான் என்று தான் பொருள் படுகிறது. பெண் தவறாக இருப்பதால் ஆண் தவறாகிறான் என்பதே.

நற்றிணையில் அமைந்துள்ள செய்திகளின் அடிப்படையில் பரத்தைமை என்பது தலைவியாகிய பெண்ணாலும் வெறுக்கப்படுகிறது. பரத்தமையைப் பரத்தையரும் மகிழ்வாக எடுத்துக் கொள்வதாகத் தெரியவில்லை அவர்களின் கூற்றுகளின் பொருண்மை இருமருங்கிலும் தலைவனை நினைத்து ஏங்குவதாகவும், தலைவன் தன்னிடம் உண்மையாக இல்லை என்பதற்காக வருந்துவதாகவும் தான் இருக்கிறது. குறிப்பாகப் பரத்தமையில் ஈடுபடும் பெண்களின் முக்கிய நோக்கம் பொருள்மட்டுமே என்ற குறிப்பு நற்றிணையில் இல்லை. நற்றிணையில் காட்டப்படும் பரத்தையர் அன்புமிக்கவர்களாகவும், சுற்றத்தார் பழிச்சொல்லை அஞ்சுபவர்களாகவுமே இருக்கிறார்கள்.

சொத்துரிமை என்பது பெண்களுக்கு அவசியம் வேண்டும் ஆண்களுக்கு நிகராக வேண்டும் என்ற 1929 செங்கல்பட்டு சுயமரியாதை மாநாட்டில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியவர் பெரியார். கல்வி, பொருளாதாரம், வேலைவாய்ப்பு, இவற்றில் பெண்கள் சமபங்கு உடையவர்கள் என்ற கொள்கையுடையவர். ஆனால், பெண்ணை ஆணின் குடும்பப் பெருக்கத்திற்கு உதவுபவளாகவே கருதினர் என்பதை நற்றிணை பரத்தை தொடர்பான தலைவன் கூற்றுப் பாடலின் வாயிலாக உணரமுடிகிறது. பெண்ணடிமைத் தனத்தின் அடிப்படையே சொத்தைப் பாதுகாக்கும் ஆண் வாரிசினை உருவாக்குவதினால் வந்ததே என்பது பல்வேறு ஆய்வாளர்களின் கருத்து; ‘கற்பு’க் கோட்பாடு, அது தொடர்பான விதவைகள் நிலை, கைம்மைக் கொடுமை எல்லாம், சொத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே.

சொத்து ஆணிற்கானது; ஆணிற்கு வீடு, மனை, மக்கள் என்பதே பொதுவாக இன்றளவிலும் நடைமுறையில் உள்ள கோட்பாடாக உள்ளது.

விதவைத் தன்மை குறித்த பாடல்களை நற்றிணையில் காணமுடியவில்லை; கர்ப்பத் தடை என்பது அக்கால கட்டத்தில் இல்லை. குறிப்பாகப் பெரியார் பெண் விடுதலை பெறவேண்டுமென்றால் “ஆண்மை” அழிய வேண்டும் என்றார்.

“பெண்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதாகவும் பெண்கள் விடுதலைக்குப் பாடுபடுவதாகவும் ஆண்கள் காட்டிக் கொள்வதெல்லாம் பெண்களை ஏமாற்றுவதற்குச் செய்யும் சூழ்ச்சியே ஒழிய வேறல்ல. எங்காவது பூனைகளால் எலிகளுக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது நரிகளால் ஆடு கோழிகளுக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? வெள்ளைக்காரர்களால் இந்தியர்களுக்குச் செல்வம் பெருகுமா? எங்காவது பார்ப்பனர்களால் பார்ப்பனரல்லாதவர்களுக்குச் சமத்துவம் கிடைக்குமா? என்பதை யோசித்தால் இதன் உண்மை விளங்கும்; அப்படி ஒருக்கால் ஏதாவது ஒரு சமயம் மேற்படி விஷயங்களில் விடுதலை உண்டாக்கி விட்டாலும் கூட ஆண்களால் பெண்களுக்கு விடுதலை கிடைக்கவே கிடைக்காது என்பதை மாத்திரம் உறுதியாக நம்பலாம்” (பெ.ஏ.அ.ப-97).

எனவே, இந்த ஆணாளுமைச் சமுதாயத்தில் விடுதலை என்பதே சாத்தியமில்லை என்பதே அவரின் கூற்றாக உள்ளது. அத்துடன் பெண்கள் விடுதலை பெறுவதற்கு ஆண்களைவிடப் பெண்களே பெரிதும் தடையாக இருக்கிறார்கள். ஏனெனில், இன்னமும் பெண்களுக்குத் தாங்கள் ஆண்களைப்போல முழுவிடுதலைக்கு உரியவர்கள் என்கின்ற எண்ணமே தோன்றவில்லை என்றே கூறுகிறார். பெண்விடுதலை தொடர்பாக இன்னும் பல்வேறு கருத்துக்களைப் பெரியார் கூறி இருப்பினும் நம் ஆய்விற்கு இதுவே

போதுமானது என்பதால் இதன் அடுத்தடுத்த பெரியாரியக் கருத்துக்களை இவ்வாய்வில் முன்னெடுக்கவில்லை.

பொருள்வயின் பிரிதல் இல்லறக் கடமைகளில் ஒன்று.

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே
வாணுதல்
மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர்
உயிர்”(குறு-135)

பாடலின் பொருள் சங்க இலக்கியக் காலம்மக்கள் வாழ்வியலில் பொருளீட்டுதலில் ஆணின் பங்கு எத்தகையது என்பதைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. நற்றிணையில் பொருள்வயின் பிரிதல் குறித்த பாடல்கள் 119. வரைந்து கொள்ள வற்புறுத்தும் பாடல்களுக்கு அடுத்த நிலையில் நற்றிணையில் பொருள்வயின் பிரிதல் குறித்த பாடல்களே அதிகம். பிரிதல் துன்பத்தினையும், உயிர் வாழ இயலாமையும், செலவு அழுங்குதலையும், தலைவியின் மென்மைத் தன்மையையும், ஆற்றியிருக்கக் கூறியும், பாலைநிலத்தின் கொடுமைகளை எடுத்துக்கூறியும் உள்ள பாடல்கள்தலைவிதோழிகூற்றுப்பாடல்களாக உள்ளன. (1,5,24,26,28,33,41, 43,46,48, 64, 69,71, 73, 79, 84, 85, 86, 89, 92, 97, 99, 107, 109, 111, 112, 115, 118, 121, 124, 129, 130, 148, 153, 164, 171, 174, 177, 181, 186, 189, 193, 193, 208, 212, 214, 224, 225, 226, 229, 237, 240, 241, 243, 246, 248, 252, 262, 266, 269, 274, 281, 286,289, 296, 302, 303, 316, 318, 325, 329, 333, 337, 343, 348, 367, 381, 387, 391, 317) தலைவன் வினை முடித்து மீளுகையில் தலைவியின் மென்மைத் தன்மை குறித்து தேர்ப்பாகனிடம் கூறும் பாடலாக (3, 16, 21, 42, 52, 59, 62, 81, 103, 105, 106, 113, 126, 137, 139, 141, 142, 151, 161, 166, 169, 205, 221, 242, 256, 298, 308, 312, 321, 341, 346, 352, 366, 371, 374) குறுந்தொகைப் பாடலை உற்று நோக்குகையில், வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயின் பிரிவிலும், தலைவியின் தாயாருக்குத் திருமணத்திற்கு முன் தலைவன் கொடுக்கும் பரிசுப் பொருட்கள் என்ற முலைவிலை, களவு நீளுதல், உடன்போக்கு

மேற்கொள்ளுதல் போன்ற வாழ்வியல் அனைத்தும் பொருளியலைச் சார்ந்தே அமைந்துள்ளது. மணவாழ்கைக்குப் பின்னும் பொருளீட்டப் போதல் உலகியலாக இருந்துள்ளது. இப்பிரிவானது ஒரு ஆண்டிற்குள்ளாக இருக்கவேண்டும் என்றும் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இத்தகைய பொருளினை ஈட்டுவது ஆண்களின் உயிராகவும், அத்தகைய ஆண்களையே பெண்களுக்கு உயிராகக் கருதுவர் என்பதாக உள்ளது.

ஆனால், நற்றிணையில் தான் விரும்பி மணந்த தலைவனது வீட்டில் பொழுது மறுத்து உண்ணும் தன் மகளின் இல்லறச் சிறப்பினைக் கண்டு வியந்து பாராட்டும் செவிலியைக் காணமுடிகிறது. தலைவியின் செல்வமிக்க குடியின் பெருமையை நற்றிணையின் பல பாடல்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. பொருள்வயின் பிரிதல் என்பது பொருளினை விட, தலைவன் அருகில் இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் தலைவியின் மன நிலைப் பதிவுகள் அதிகம் உள்ளன. இவ்வாழ்கைக்குப் பொருள் அவசியமான ஒன்று என்றாலும், பெண்கள் செல்வ நிலையினைக் கண்டு வியப்பதும், அதன் பொருட்டே மணம் முடிப்பதும் இல்லை என்பதை அறிய முடிகின்றது.

ஆனால், பொருளீட்டும் பெரும் சுமையினை ஆண் மட்டுமே மேற்கொள்ள வேண்டிய கட்டுப்பாடு இருந்ததை அறிய முடிகிறது. இவை யனைத்தும் பரத்தமையின் போது உடைபட்டுப் போகிறது. காதலால் உயிரை விடத் துணியும் அதே ஆண், பரத்தமை கொள்வதும், பல பரத்தைகளை நாடுவதும் சொல் திறம்புவதையும் காணமுடிகிறது. ஆனால், பெண்ணோ எந்த நிலையிலும் 'கற்பு' என்னும் ஒழுக்கத்துடன் வாழ வேண்டியது கட்டாயமாக உள்ளது. அதனைப் பெருமைமிகுந்த ஒன்றாகப் பல பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. பல நேரங்களில் பரத்தமை மேற்கொள்ளும் பெண்களும் இதனைக் கடைப்பிடிக்க எத்தனிக்கின்றனர்.

ஆனால், எந்நிலையிலும் ஆண் மட்டும் கட்டற்ற சுதந்திரம் உள்ளவனாக உள்ளான். அதைத்தான் பெரியார் "புருஷர்கள் கற்புடையவர்கள் என்று குறிக்க நமது பாணைகளில் தனி வார்த்தைகளே இல்லாமை காரணமாக மறைக்கப்பட்டுக் கிடப்பதற்குக் காரணம் ஆண்களின் ஆதிக்கமே தவிர வேறில்லை" என்கிறார் (பெ.ஏஅ.ப-14). "கற்புக்காகப் புருஷனின் மிருகச் செயலைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கின்ற கொடுமையான மதங்கள் சட்டங்கள் மாய வேண்டும்" என்கிறார்.

மணம் என்கிற இவ்வாழ்க்கையைக் குறித்துப் பெரியார், "ஆண், பெண் கல்யாண விஷயத்தில் அதாவது புருஷன் மனைவி என்கிற வாழ்க்கையானது, நமது நாட்டில் உள்ள கொடுமையைப் போல் வேறு எந்த நாட்டிலும் கிடையவே கிடையாது என்று சொல்லலாம். நமது கல்யாணத் தத்துவம் எல்லாம் சுருக்கமாய்ப் பார்த்தால், பெண்களை ஆண்கள் அடிமையாகக் கொள்வது என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் அதில் இல்லை. அவ்வடிமைத்தனத்தை மறைத்துப் பெண்களை ஏமாற்றுவதற்கே சடங்கு முதலியவைகள் செய்யப்படுகின்றன" என்கிறார்.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் "பெண் விடுதலைக்குத் தேவை கல்வியும் தொழிலும்; (17.5.1969) பெண்கள் சம்பாதித்து சொந்தக்காலில் நில்லுங்கள், பெண்கள் சுமையாக இருக்கக்கூடாது, வேலைக்குப் போன பிறகே திருமணம் செய்து கொள்ளுங்கள்" என்று ஆணுக்கு இணையாக பெண்களும் கல்வி மற்றும் பொருளாதாரம் பெற வேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளார்.

நற்றிணை அடிப்படையில் பெரியார் ரியத்தை ஒப்பிட்டு நோக்கினோமென்றால் முற்றிலும் வேறுபட்ட சமுதாயத்தைக் காண விழைந்ததே பெரியாரியம். நான் யாருக்கும் அடிமையில்லை, எனக்கடிமை யாருமில்லை என்ற அம்பேத்கரின் கூற்றினைப் போல் மனிதநேயக் கொள்கையின்

அடிப்படையிலேயே சமுதாயத்தினைக் கட்டமைக்க விழைந்தார். காதல், கற்பு, கல்யாணம், பிரச்சாரம், விதவைத்தன்மை, சொத்துரிமை, கர்ப்பத்தடை, ஆகியவற்றைக் கேள்விகள் கேட்டார். 'காதல்' என்பதற்கு, "காதலென்பதில்; சத்தற்ற தன்மையும் உண்மையற்ற தன்மையும், நிச்சயமற்ற தன்மையும், காதலைப் பிரமாதப்படுத்துவதன் அசட்டுத்தனமும் ஆகியவைகள் எளிதில் விளங்கிவிடும்" (பெ.ஏ.அ. ப-28) என்கிறார். அவர் கூறுவது, பரத்தமை கொண்ட தலைவன் மீது ஊடல் கொள்ளும் தலைவியிடத்தும் காதலின் நிச்சயமற்ற தன்மையை உணர முடிகின்றது.

கற்பு என்ற ஒழுக்கம் தொடர்பாக அவர் கூறும் பொழுது "கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை என்கிற வாக்கியப்படி பார்த்தால், கற்பு என்பது சொல் தவறாமை, நாணயம், சத்தியம் ஒப்பந்தத்திற்கு விரோதமில்லாமல் நடப்பது என்கின்ற கருத்துக்கள் கொண்டதாக இருக்கின்றது.

இதனடிப்படையில் நற்றிணைப் பொருண்மைகளின் அடிப்படையில் அந்தக் காலகட்ட மக்களின் வாழ்வியலைப் பெரியாரியக் கண்ணோட்டத்துடன் உற்று நோக்கினோமேயென்றால்,

1. சமனற்ற சமுதாயச்சூழல்
2. வாழ்வியல் இலக்கணங்களும் ஒரு சார்புத் தன்மை கொண்டதாக இருத்தல்
3. இலக்கியப் படைப்புகளிலும் உயரிய குடிசார்ந்த வாழ்வியல் மட்டுமே பாடலாக்கம் செய்திருத்தல்

போன்ற பல்வேறு ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் படைப்பாக்க முறைகளிலும்; இலக்கணம் வகுக்கும் முறைகளிலும் காணமுடிகின்றது.

சமனற்ற சமுதாயச் சூழல்:

நற்றிணைப் பதிவுகளில் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய்,

போன்றோரின் கூற்றுக்களின் வழி பண்டைய வாழ்வியல் சூழலைக் கட்டமைத்துள்ளனர்.

1. தலைவன், தலைவி இவர்களைச் சுற்றிய வாழ்வியலே பதிவாக உள்ளது.
2. தோழி, செவிலி வாழ்வியல் சூழல் என்ன என்பது எந்தப் பதிலும் இல்லை.
3. நற்றாய் ஒரு கட்டுக்குள் வாழ்பவளாகவும் அதற்கு மேல் உரிமையற்றவளாகவும் பதிவுகள் வழி அறியப்படுகிறாள்.
4. தலைவி உடன்போக்கின் போதும், வரைவு முடித்த நிலையிலும் அவளைச் சென்று கண்டுவரும் உரிமை அற்றவளாகவே அறியப்படுகிறாள்.
5. தந்தையர்களைப் பற்றிய பாடல்கள் இல்லை.

வாழ்வியல் இலக்கணங்களில்

இரு சார்புத் தன்மை:

1. தலைவன், தலைவிக்கு மட்டுமே வரும் காதல் பதிவு உள்ளது, தோழி, செவிலி, போன்றோரின் அன்புசார் வாழ்வியலுக்கு இலக்கணம் இல்லை.
2. நற்றாய் வீட்டில் இருப்பவளாகவும், செவிலி பின் தேடிச் செல்பவளாகவும் இலக்கணம் உள்ளது.
3. பரத்தையர் உறவினால் ஏற்படும் ஊடலுக்கு மட்டுமே இலக்கணம் உள்ளது. பரத்தையர் வாழ்வியல் குறித்த இலக்கணங்கள் இல்லை.
4. பொருள்வயின் பிரிவு என்பது ஆண்களுக்குரியதாக இலக்கணம் உள்ளது. வணிகத்தில் ஈடுபடக் கூடிய பல்வேறு பெண்கள் இருந்துள்ளனர். குறிப்பாகப் புலமைத்தொழிலைக் கொண்ட 10 பெண்பாற் புலவர்களின்

பாடல் பதிவுகள் உள்ளன. அவர்களுக்கான இலக்கணம் என்ன, அவர்கள் வீடு கடந்து, நாடு கடந்து சென்று பொருளிட்டி வந்துள்ளனர்; அவ்வாறு இருக்கும்போது பொருளிட்டல் ஆண்களுக்கானது மட்டுமே என்பது எதனைக் குறிக்கிறது என்ற கேள்வி உள்ளது.

பெண்ணியக்குரல் போன்ற இதழ்களில், இவரது கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் வெளிவந்துள்ளன. உவமைக் கவிஞர் சுரதா, கவிஞர் கலி.பூங்குன்றன் தலைமையில் கவியரங்களிலும் பங்கேற்றுள்ளார். இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் பள்ளி மாணவர்களுடன் உரையாற்றியுள்ளார். இவரைப் பாராட்டிக் கொழும்பு தமிழ் சங்கம் 'தமிழ்ச் செம்மல்' விருது வழங்கியுள்ளது. காரைக்குடி கல்விச் சேவை அமைப்பு 'மனித நேய'விருது வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளது.

உசாத்துணை நூற்பட்டியல்:

1. பெண் ஏன் அடிமையானாள்
2. தொல்காப்பியம்- களவியல்
3. தொல்காப்பியம் - கற்பியல்
4. பெரியார் விடுதலை
5. பெரியார் குடிஅரசு
6. நம்பியகப்பொருள் வரைவியல்
7. குறுந்தொகை

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர். கண்மணி, தேவகோட்டை ஸ்ரீசேவுகள் அண்ணாமலை கல்லூரி, தமிழ்த்துறையில், உதவிப் பேராசிரியராக உள்ளார். பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், தேசியக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், என்று பல கருத்தரங்களிலும் அறக்கட்டளைகளிலும் உரைநிகழ்த்தி வருகிறார். அறிவொளி இயக்கத்தில் குரவர்களுக்கான சிறப்பு வகுப்பு எடுத்துள்ளார். திலவகதி அய். பி.எஸ் அவர்களை நெறியாளராகக் கொண்டு விளங்கிய பாலின பகிர்நிலைப் பயிலரங்கத்தில் பயிற்றுநராகப் பணியாற்றியுள்ளார். சிறப்பான பயிற்றுநர் என்று மேனாள் கல்வி அமைச்சர், பேராசிரியர் க. அன்பழகன் அவர்களின் கரங்களால் பரிசும் பெற்றுள்ளார்.

இவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ள நூல்கள்: விழித்தெழுந்த விதைகள்' (கவிதை நூல்), 'சமூகத்தின் ஆணிவேர்' (ஆய்வு நூல்); 'பெண்ணியக்குரல்' என்ற சிற்றிதழும் நடத்தியுள்ளார். விடுதலை, உண்மை, பெண்ணியம், புதியகுரல், நாளை விடியும்,